

XXXVII.

„Met hem ééne plant”.

Want indien wij met hem ééne plant geworden zijn in de gelijkmaking zijns doods, zoo zullen wij het ook zijn in de gelijkmaking zijner opstanding. *Rom 6 : 5.*

Beide, én in het vroom-aandoenlijk gesprek, én in de *H. Schrift*, wordt veel van de „overzij van het graf” gehandeld, maar de inhoud van „gesprek” en „*Schrift*” scheelt zoo. In het gesprek gaat het maar al te zeer over den mensch die stierf of die sterven zal, in de *Schrift* beweegt alles zich om het middelpunt in Christus.

Dit wordt niet absoluut beweerd. In het gesprek komt ongetwijfeld ook de Middelaar ter sprake, en in de *Schrift* wie onder menschen ontsliep of den dood eens tegengaat. Maar in het gesprek staat toch gemeenlijk meer de mensch, in de *Schrift* meer de Christus Gods op den voorgrond.

Misschien zou men zelfs nog scherper kunnen zeggen, dat aldus het *grafschrift* van de *H. Schrift* verschilt. Want wel is men onder Gereformeerden op den lijksteen sober, en in het gemeen onder de getrouwe belijders van den Heiland meer Schriftuurlijk. Maar als men den kring breder trekt, en een studie maakt van de *grafschriften* op kerkhoven bij groote steden, dan is het opmerkelijk, hoe weinig daarin van den „Overwinnaar van dood en graf”, en hoe schier eeniglijk daarin van den mensch, die heenging of van den mensch die achterbleef, gebeiteld werd.

In het gesprek en op den lijksteen kan men, om slechts dit